

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VI.

číslo 4.

december 2014

Pavol VI.

Medžugorie

Santiago

Najväčšia výzva

Editoriál

Čas pokoja

Narodenie dieťaťa patrí medzi najkrajšie udalosti v živote ženy, muža, rodiny. Keď sa stane žena matkou, zmení sa odrazu celý jej život. Narodenie malého Ježiša zmenilo život jeho matke, Panne Márii. Ťažko si vieme predstaviť, čo prežívala, keď sa musela s milovaným dieťaťom v náručí ukrývať a utekať. A toto malé dieťa prinieslo svetu posolstvo viery, nádeje a lásky. Prinieslo nám šťastie, pred ktorým sa nemusíme ukrývať. Naopak, o tomto šťastí môžeme a chceme hovoriť nahlas. Práve teraz prichádza ten čas, keď budeme znovu prežívať radosť z Jeho narodenia. Tým časom sú Vianoce. Vtedy máme srdcia otvorené pre lásku a delíme sa o ňu s najbližšími. Nikdy nie je v nás toľko pokoja ako cez Vianoce. Tento čas je pretkaný láskou človeka k človeku. Stretávajú sa rodiny, priatelia, známi a prežívajú spolu radostné chvíle. Tá vianočná štedrosť je v nás všetkých. Aj my vám chceme priniesť do vašich príbytkov trochu radosti. Pripravili sme toto vianočné číslo. Dali sme v ňom priestor aj vám, milí naši čitatelia. Píšete nám, oslovujete nás a my sme veľmi vďační. Ďakujeme vám. Uverejňujeme niektoré vaše postrehy. Veríme, že nám ostanete verní aj v novom roku a budeme sa stretávať i naďalej. Prežite sviatky pokoja a radosti. Tešte sa z narodenia Pána sveta, buďte si blízki. Nájdite si čas na zamyslenie. Zastavte myšlienky, oddajte sa tichu vianočnej blaženosti. Nechajte v sebe pulzovať lásku a počúvajte tlkot vlastného srdca. V mene redakcie vám prajem šťastné, veselé a požehnané Vianoce.

Viera Novobilská

Advent - čas prípravy, radosti a pokoja

Čas, do ktorého vstupujeme prvou adventnou nedelou, nás má viesť k tomu, aby sme sa zastavili a zamysleli. Možno si kladieme otázku: Nad čím? Ved' sú to „normálne“ dni ako iné. Nad tým, ako sme podrástli vo viere, v láske k Bohu i k bližným. Boh nám v tomto čase adventu chce byť blízko, bližšie ako to bolo doteraz. Obdobie štyroch týždňov má byť pre nás časom prípravy, časom, kedy nanovo otvoríme svoje srdce Bohu.

V tomto čase máme žiť v Božej blízkosti. Pomáhajú nám v tom napríklad strelné modlitby, ktoré v priebehu dňa vysielame k Bohu. Niečo sa mi nevydarilo? „Pane, pomôž.“ Znovu som zlyhal? „Pane, odpusť.“ Potešilo ma niečo? „Vďaka Ti, Pane.“ Príležitosť je veľa. Počas celého dňa sa nám stávajú rôzne situácie - príjemné i nepríjemné, stretávame rozličných ľudí, ale jedným si môžeme byť istí. Všetko to, čo prežívame, ak to odovzdáme Bohu, priniesie v našom živote požehnanie.

V tomto adventnom období môžeme často počuť o tom, aby sme sa zastavili, stišili a venovali čas Bohu. Ale dá sa to? Dá sa v tomto hektickom a uptonáhlanom čase? Advent je pre väčšinu ľudí časom zhonu a stresu, čo všetko treba stihnúť, kúpiť darčeky, umyť okná, napiect' koláče. Samozrejme, je dobré sa na Vianoce pripraviť z každej stránky. Ale určite nie na úkor toho, že kvôli týmto veciam budeme nepokojní, nervózni, že nič nestíhame.

Obdobie adventu má byť pre nás radostným časom. Časom, keď budeme mať čas pre Boha, čas pre seba i pre druhých ľudí. Časom pokoja, ktorý si nedáme vziať zhomom, zbytočným naháňaním sa za vecami, ktoré nie sú

najdôležitejšie. Časom modlitby, kedy dovolíme Bohu, aby sa počas vianočných sviatkov narodil nielen v jasličkách, ale predovšetkým v našich srdciach, a časom prijatia Ježiša do svojho srdca.

Bývalý narkoman rozprával o svojej skúsenosti, ako sa rozhodol darovať čas Bohu. Hovorí: „Rozhodol som sa prichádzať každú noc o druhej hodine na adoráciu, aby som prosil Pána o uzdravenie môjho doráňaného srdca. Bolo poznačené predovšetkým tým, že som nevedel odpustiť sebe samému, a preto som nemohol milovať druhých. Prosil som Pána, aby mi dal tú milosť a naučil ma milovať, a Pán mi daroval milosť. Pán uzdravil moje srdce, odpustil som sebe a začal som milovať druhých.“ Iba Božia milosť môže urobiť naše srdcia schopnými darovať nezištne, opravdivo. Aj my sa počas adventu a Vianoc môžeme stať milostivým darom lásky pre tento svet. Preto majme odvahu zastaviť sa a prežiť čas adventu pokojne a radostne. Nech toto adventné obdobie bude pre nás všetkých požehnaným časom, keď Pán premení naše srdcia, naše rodiny, naše farnosti. Dovoľme mu to.

František Bebko - kaplán

Sumár diania

• Svätá omša na Kôprovskom štíte

Hory sú zaiste jedným z najkrajších chrámov sveta. Na jednu svätú omšu do takéhoto chrámu sme sa vybrali i my v sobotu 13.9.2014, a to na svätú omšu na Kôprovskom štíte. Svätú omšu celeburovali dnes už bývalý tatranský kaplán Patrik Taraj a náš duchovný otec farnosti. Okrem našich súkromných úmyslov sme obetovali sv. omšu za našu farnosť: veriacich a kňazov, ktorí v nej boli, sú a budú.

• Odpustová slávnosť v Tatranskej Polianke

Dňa 15. 9. 2014 na sviatok Sedembolestnej Panny Márie sa v Tatranskej Polianke konala odpustová slávnosť, ktorú celeburoval vdp. Jozef Kapina. Na úvod slávnosti vyzval všetkých, aby sa spojili myšlienkami s pútnikmi v Šaštíne, kde sa slovenský národ zaslávati pod ochranu Sedembolestnej. Sedembolestná Panna Mária, oroduj za nás.

• Svätá omša pri chate Plesnivec

Dňa 20. 9. 2014 sa v spoločnosti veriacich z našej farnosti konala svätá omša pri chate Plesnivec. Aj napriek daždivému počasiu na

začiatku nášho výletu sme cestu na chatu zvládli. Spoločnosť nám robili i veriaci z farnosti Veľká Lomnica, ktorí sa na výlet vybrali spolu s pánom kaplánom Jánom. Atmosféra bola vynikajúca a tešíme sa na ďalšie „horské“ sväté omše.

• Púť do Medžugoria

V dňoch 21.- 27. 9. 2014 sa veriaci z našej farnosti zúčastnili púte do Medžugoria. Stretnutie sa nieslo v duchu úprimnej a živej viery a v duchu veľkej vďačnosti našej nebeskej Matke, Panne Márii. Viac na str. 4 - 5.

• Odpustová slávnosť na Vyšných Hágoch

Pri príležitosti sviatku svätej Terézie z Lisieux bola 12. 10. 2014 slávená odpustová svätá omša spojená s poďakovaním všetkým zamestnancom Národného ústavu tuberkulózy, pľúcnych chorôb a hrudníkovej chirurgie vo Vyšných Hágoch. Svätú omšu celeburoval spolu so všetkými kňazmi našej farnosti zástupca Biskupského úradu, generálny vikár Mons. Anton Tyrol. Viac na str. 8.

• Vykúpenie láskou

Mládež našej farnosti sa po troch mesiacoch znovu vrátila k Anke Kolesárovej na 63. púť

radosti. Téma tejto púte bola: „Vykúpenie láskou.“ Program pokračoval svedectvami, spoločnou modlitbou, sv. omšou, adoráciou.

• Svätá omša na symbolickom cintoríne

Dňa 25. 10. 2014 o 11:00 hod. sa konala pietna spomienka a svätá omša na symbolickom cintoríne pod Ostrvou. Za účasti mnohých kňazov a veriacich sme spomínali na zosnulých. Viac na str. 9.

• Túra na Batizovské pleso

Prvý deň jesenných prázdnin sa naši mladí vybrali na Batizovské pleso, Sliezsky dom a niektorí pod Poľský hrebeň. Počasie počas týchto dní bolo veľmi pekné, čo sme aj sami zažili na výstupe. Bola to možnosť poďakovať Bohu za nádheru, ktorú nám dáva v Tatrách. Viac na str. 9.

• Krv na slávnosť Krista Kráľa

Na poslednú nedel' v cirkevnom roku, v nedel' Krista Kráľa, sme my kňazi a veriaci farnosti, darovali krv. Darovanie krvi je skutočným „darom života“, ktorý človek môže poskytnúť ľuďom chorým a po úrazoch. Je to veľmi prospešný, bezpečný a jednoduchý humánný krok. Veľká vďaka všetkým, ktorí v tento deň prišli darovať krv.

Jozef Dobrovič, kaplán

Vykúpenie láskou - téma 63. púte radosti

Po letnom Festivale radosti v Pavlovciach nad Uhom sme sa na tieto miesta po dvoch mesiacoch vybrali s pánom kaplánom Františkom a našimi mladými opäť - tentoraz na v poradí už 63. púť radosti. Hlavnou témou tohto podujatia bola myšlienka „Vykúpenie láskou“. Tejto téme sa už počas piatkovej homílie venoval

o. Pavol Hudák. V svojej kázni vyzdvihol dôležitosť obety v láske, pretože „láska znamená zomrieť“.

O. Štefan Novotný, rektor Kňazského seminára sv. Karola Boromejského v Košiciach, mladým pútnikom poprial, aby boli „oblečení“ do Kristovej lásky a mohli čerpať skutočnú lásku z Krista na kríži. Večerný program

vyvrcholil osobnými svedectvami a adoráciou.

Ďakujeme Bohu za všetkých ľudí, do ktorých aj v týchto náročných časoch vkladá túžbu po úprimnej a čistej láske a veríme, že ovocie aj týchto stretnutí budeme schopní a ochotní pretavovať do našich životov.

Peter Dziak

Medžugorie – miesto modlitby a pokoja

Medžugorie, dedinka v západnej Hercegovine, bola do roku 1981 pomerne neznáma. Žilo v nej okolo 500 obyvateľov (dnes ich tam žije okolo 4000), ktorí sa živili najčastejšie pestovaním viniča a tabaku. Čo bolo na nej zaujímavé, bol veľký Kostol sv. Jakuba, ktorý postavili v roku 1969. Mnohí sa čudovali, prečo v takej malej dedinke postavili taký veľký kostol. Udalosti po roku 1981 však potvrdili, že je ešte malý pre tisíce pútnikov, ktorí tam po celý rok prichádzajú.

Aj my sme sa mohli o tom presvedčiť. Z našej farnosti sme uskutočnili púť na toto milostivé miesto. Tridsaťdva nadšencov s naším pánom kaplánom Františkom Bebkom sme si v nedeľu 21.9.2014 nabalení a s veľkou radosťou nasadli do autobusu smer Bosna a Hercegovina.

Cesta prebiehala pokojne, v autobuse sme sa modlili, spievali i driali, keďže naša cesta prebiehala aj v noci. Ráno sme sa zastavili vo Veprici, kde sme si prezreli pekný areál so soškou

Panny Márie a pokračovali sme do Medžugoria.

V Medžugorii sme sa ubytovali a následne sme si išli pozrieť areál okolo kostola. Tí, ktorí v Medžugorii už boli, si tieto miesta pripomenuli. Tí, pre ktorých to bolo nové, obdivovali veľkolepý a nádherný priestor okolo kostola sv. Jakuba. Hovorí sa, že Medžugorie je spovednicou sveta, za deň sa tu niekedy vyspovedá aj desaťtisíc ľudí. Dôkazom toho boli desiatky pútnikov čakajúcich pri mnohých spovedniciach. Za kostolom je vonkajší oltár a areál s približne piatimi tisícami miest na sedenie. Večerný program sa preto koná väčšinou vonku.

Na konci zastavení tajomstiev ruženca svetla sa nachádza bronzovo - medená socha s názvom „Vzkriesený Kristus“. Z jeho pravého kolena nevysvetliteľne vyteká tekutina, ktorá sa považuje za liečivú. Zašli sme aj na cintorín k hrobu pátra Slávka Barbariča, ktorý v roku 2000 zomrel pod vrchom Križevac. Po prehliadke sme sa išli posilniť aj na tele a potom

nasledoval večerný program. Tento program začínal už o piatej (v lete o šiestej) modlitbou posvätných ružencov. V čase o 17.40 (v lete o 18.40) sa na krátku chvíľu preruší modlitba sv. ruženca. Je to čas, kedy sa Panna Mária denne zjavuje ešte trom vizionárom. Potom modlitba ruženca pokračuje, následne sú litánie loretánske a o šiestej začína slávenie sv. omše. Po sv. omši sa všetci modlia sedemkrát Otčenáš, Zdravas a Sláva, nasleduje požehnanie všetkých náboženských predmetov, modlitba za uzdravenie duše i tela a modlitba slávnostného sv. ruženca. V jednotlivé dni pokračuje program adoráciou sviatosti oltárnej alebo poklonou sv. krížu. Všetky tieto pobožnosti sú sprevádzané nádhernými jednoduchými spevmi, ku ktorým sa môžu pripojiť všetci pútnici. Sú v rôznych jazykoch a je úžasné vidieť i počuť, ako sa všetci zapájajú do týchto spevov. My sme sa všetci s radosťou zúčastňovali každý deň tohto nezabudnuteľného večerného programu.

Myslím, že žiadny pútnik, ak mu to zdravotný stav dovolí, nevynechá výstup na miesto prvých zjavení - Podbrdo. Aj my sme sa ho všetci zúčastnili, a aj keď bol terén večerným dažďom premoknutý, všetci svorne, navzájom si pomáhajú a modliac sa ruženec pri jednotlivých tajomstvách, sme vyšli na kopec, kde stojí socha Panny Márie a kríž. Pod krížom i pri soche Panny Márie sme mohli zotrvať chvíľu v tichej modlitbe. Schádzajúc dole kopcom sme sa zastavili a pomodlili pri Modrom kríži, kde zvyknú byť aj nočné zjavenia. V ďalšie dni sme sa mali možnosť zúčastniť svedectva vizionárky Vicky a tiež svedectva Nancy na hrade. Tento veľkolepý hrad dali postaviť manželia Patrik a Nancy, ktorí pocítili túžbu

žiť posolstvá Panny Márie a tak zanechali život v Kanade a prišli do Medžugoria. Nezabudnuteľným zážitkom bola aj návšteva ženského a mužského Cenacola, kde sme počuli svedectvá mladých mužov a žien, ktorí svedčili o neskutočnej láske Boha a premene ich srdc a životov v týchto komunitách. Návšteva Mostaru bola pre nás tiež veľkým potešením, videli sme krásne mestečko, kde žijú kresťania i moslimovia a mali sme možnosť navštíviť aj mešitu. Piatkový program patrilo výstupu na Križevac. Je to vrch nad Medžugorím, kde je postavený asi 9 m vysoký kríž, ktorý svieti na okolitý svet. Tam si ľudia vynášajú všetky svoje bolesti a žiada o tam nachádzajú pokoj a útechu. V našej skupinke boli pútničky, ktoré mali aj barly, ale s pomocou Božou a mnohých „anjelov“ z našej farnosti sme vyšli všetci hore, niektorí aj naboso. Modlitbou krížovej cesty počas tohto výstupu sme všetci vzdali nášmu Spasiteľovi vďaka, že za nás obetoval svoj život. Hore nás čakal nielen nádherný kríž, ale aj nádherný výhľad dole a azúrovo modré nebo, ktoré len potvrdzovalo, aký nádherný svet stvoril Boh. Tam sme chvíľu zotrvali v modlitbách a ďakovali za našu nádhernú púť na tieto milostivé miesta. Zísť dole kamenistou cestou pre niektorých nebolo jednoduché, ale „anjeli“ sa osvedčili aj na ceste dolu. Po príchode z Križevaca dole sme sa na izbách pobalili, dopriali sme si ešte spoločný obed, poďakovali sme sa nášmu milému hostiteľovi Goranovi a všetci sme ešte išli na večerný program. Potom už len rozlúčka s Medžugorím, u mnohých sprevádzaná aj skrytými slzami a nástup do autobusu na Slovensko. Počas spiatocnej cesty nás pán kaplán František vyzval, aby sme svoje svedectvo či pocity z púte povedali všetkým v autobuse. A veru sa niektorí odvážili a povedali, čo im dala púť do Medžugoria. Týmito svedectvami sme sa navzájom povzbudili.

Mnohí sme si odniesli slová Panny Márie prostredníctvom vizionárov: „Dávam Vám päť kameňov proti Goliášovi, potrebných na obrátenie, a to: modlitba srdcom, Eucharistia, Sväté písmo, pôst a mesačná spoveď.“ V posolstvách, ktoré trvajú už 33 rokov, nás Panna Mária prosí o zmenu v živote - o obrátenie, odpustenie, modlitby za seba, za kňazov, za pokoj vo svete i v našich srdciach.

Poslednou bodkou za našou púťou bola návšteva pútnického miesta v Šaštine na druhý deň doobeda v sobotu 27.9., kde sme mohli sv. omšou v kaplnke poďakovať za našu vydarenú farskú púť do Medžugoria.

Nuž, čo na záver. Medžugorie je miesto, ktoré určitým spôsobom zasiahne do života každého pútnika, ktorý toto miesto navštívi. My sme naozaj všetci cítili, že sme pod ochranou a v náručí našej nebeskej Mamy.

Naša vďačnosť patrí nášmu pánovi kaplánovi Františkovi, že sa o nás počas púte príkladne staral, duchovne nás viedol a že bol s nami. Naša vďaka patrí aj našim milým vodičom Michalovi a Slavomirovi, ktorí nám svojim ochotným prístupom i bezpečnou jazdou spríjemnili tieto nezabudnuteľné chvíle. A navzájom nám všetkým, že sme vytvorili jednu veľkú rodinu.

text a foto Monika Macuráková

Ďalšia výmena v našej farnosti

Nedávno sme sa lúčili i vítali nových kaplánov v našej farnosti a opäť tu máme zmenu. Sestra predstavená Dominika Galeštoková odchádza z Charitného domu v Dolnom Smokovci a na jej miesto nastupuje nová predstavená sestra Benjamína Novotná. Navštívila som ich v charitnom dome a pri dobrej káve a koláčiku vznikol nasledujúci rozhovor:

- **Sestra Dominika, v Charitnom domove v Dolnom Smokovci ste pôsobili ako predstavená. Teraz odchádzate na iné miesto. Môžete nám povedať, ako to vlastne funguje, ako a prečo meníte miesto svojho pôsobenia?**

Predstavenú pre spoločenstvo sestier menuje provinciálna predstavená na 3 roky. Po troch rokoch sa robí prieskum v komunite, a keď je spokojnosť na obidvoch stranách, tak sa môže pobyt predĺžiť na ďalšie tri roky a ešte raz na tri roky, takže spolu deväť rokov. Po deviatich rokoch už nastáva zmena. Nové miesto pôsobenia určuje tiež provinciálna predstavená so svojou radou, a to podľa potrieb provincie.

- **Vy ste tu boli deväť rokov a pokiaľ viem, idete do Trnavy, krásneho mesta nazývaného aj slovenský Rím. Tešíte sa na nové miesto? A ako sa Vám odchádza z Tatier po tých deviatich rokoch?**

Tatry mi veľmi prirástli k srdcu, môžem povedať, že Tatry sú mojou srdcovkou. Určite mi budú Tatry chýbať, nielen tieto krásne štíty, ale aj ľudia, ktorých som tu mohla stretnúť, ale aj bližšie spoznať. Ale Božia vôľa je pre mňa prvoradá, v Božej vôli je môj pokoj, takže idem rada. Hory mi budú určite chýbať, lebo idem do Trnavy, kde, ako sa mnohí smejú, je aj Kalvária na rovine (úsmev).

- **Určite budete mať možnosť niekedy navštíviť Tatry...**

Myslím, že áno. Prídem niekedy aspoň na víkend na stretnutie s mladými sestrami, a potom na svoju dovolenku. Verím, že budem mať možnosť pokochať sa krásou Tatier.

- **Viete už, aká práca Vás čaká v provinciálnom dome v Trnave?**

Neviem to ešte celkom presne, ale mala by som pracovať na sekretariáte bl. Zdenky, v archíve a knižnici. Bude to niečo iné ako tu, tu to bola viac práca s ľuďmi. Ale nejako to veľmi neriešim, Boh ma viedol doteraz a vždy to bolo dobre, tak verím, že to tak bude aj naďalej. Idem vlastne do prostredia, ktoré poznám. Poznám dom, poznám spolusestry, lebo som tam bola tiež deväť rokov, predtým než som prišla do Tatier. Okolnosti sa menia, bude tam iná práca, iné prostredie, ale podstata môjho zasväteného života sa nemení. Boh mi je na každom mieste rovnako blízko.

- **V našej farnosti ste boli aj členkou pastoračnej rady. Ako hodnotíte túto Vašu skúsenosť?**

Mala som možnosť cez pastoračnú radu viac spoznať farnosť a som za to veľmi vďačná. Chcela by som veriaciim tejto farnosti popriať, aby prehlbovali vieru vo svojich rodinách. Kňazom prajem, aby mali radosť z daru kňazstva a nedali si nikým a ničím spochybníť svoje povolanie. Sú veľmi potrební. Ďakujeme Bohu, že ich máme. Na túto farnosť nebudem zabudnem a na potreby tejto farnosti budem aj naďalej myslieť vo svojich modlitbách.

- **Sestra Benjamína, Vy ste pre nás ešte neznáma. Môžete nám niečo povedať o sebe, kde ste doteraz pôsobili a ako dlho?**

Do našej Kongregácie milosrdných sestier Svätého kríža som nastúpila v roku 1982. Prvé roky som pôsobila ako zdravotná sestra v Košiciach. Potom viac ako dvadsať rokov na západnom Slovensku a z toho 18 rokov v Provinciálnom dome v Trnave.

- **Aha, takže „výmena stráží“?**

Áno (úsmev), do Tatier prichádzam z Trnavy, kde som niekoľko rokov pôsobila v rehoľnej formácii a potom posledných deväť rokov v službe vedenia našej provincie.

A vlastne, do Tatier prichádzam už po druhýkrát, lebo na prelome rokov 1989/90 som tu, v tomto dome určitú dobu vypomáhala v administratívnych prácach, vtedajšej vedúcej Charitného domova - sr. Agneške Molnárovej.

- **Tešíte sa, že budete znova v Tatrách? A ako sa Vám odchádzalo z Trnavy, kde ste boli takú dlhú dobu?**

Hoci som v Trnave bola rada i s nasadením celej svojej bytosti, neodchádzalo sa mi ťažko, lebo som vedela, že je takisto čas pre zmenu. Tento čas zmeny bol pre mňa jedným pekným vnútorným procesom, v ktorom som zakúsila láskyplnú Božiu blízkosť. Veľmi som túžila po tom, aby som vzhľadom na moju budúcnosť ostala slobodná od všetkého a zároveň otvorená pre všetko, čo Pán vo svojej milujúcej Prozreteľnosti pre môj život pripraví.

„Charitný domov v Dolnom Smokovci?“ Toto rozhodnutie mojich predstavených bolo pre mňa veľkým prevrpením, ale

zároveň som pocítila určitú vnútornú radosť, lebo v tomto dome i v tomto tatranskom prostredí som v začiatkoch svojho rehoľného života prežila mnoho krásnych skúseností. Tu v tomto dome som sa v roku 1982 prihlásila do našej rehole a potom počas totality sme sa tu ako „tajné rehoľné sestry v civile“ stretávali na našich formačných stretnutiach. S veľkým rizikom, ktoré na seba zobrali vtedajšie sestry, sme tu v tomto dome smeli prežiť niekoľko krásnych duchovných cvičení. Pre nás, ktoré sme museli žiť v civile a nesmeli sme s nikým zdieľať radosť z nášho rehoľného povolania, to boli vzácne chvíle s našimi staršími spolusestrami. Od nich sme sa pre náš zasvätený život v mimoriadnych podmienkach totality mohli veľmi veľa naučiť. Osobitne mám rada našu veľmi peknú kaplnku, ktorú pokladám za miesto mnohých Božích milostí pre svoj život. Tu sa udiali mnohé krásne rozhodnutia v mojom živote.

- **Byť predstavenou v charitnom domove tu v Tatrách bude asi predsa len iná úloha než v službe vedenia provincie v Trnave.**

V dôvere v Božiu pomoc som od našej provinciálnej predstavenej Sr. Šebastiany Tuptovej prijala službu zodpovednosti za spoločenstvo a taktiež službu vedenia prevádzky tohto domu. Čo všetko je s tým spojené, to je pre mňa ešte určitým tajomstvom, ale spolieham sa na vernosť Boha a podporu svojich spolusestier. Uvedomujeme si láskyplné vedenie Božej prozreteľnosti počas viac ako 40 rokov pôsobenia našich sestier v tomto charitnom domove a veríme, že Pán nás aj naďalej povedie. My chceme byť len poddajnými nástrojmi v jeho rukách a jemu zverujeme našu prítomnosť i budúcnosť v tomto dome i v tomto tatranskom prostredí.

Pre mňa je vždy veľkým povzbudením a vždy to hlboko prežívam, keď s veľkou túžbou obnoviť svoje životy v Bohu

prichádzajú k nám do Charitného domu ľudia na duchovné cvičenia, na duchovné obnovy rodín či rekreačné pobyty, prichádzajú tu aj rodičia so svojimi deťmi, a to je vždy veľmi krásne. Nová služba, do ktorej ma Pán posielal, je veľmi pekná. Je to služba v priamom kontakte s ľuďmi, ktorí hľadajú Boha, nechávajú sa Ním nájsť, a to osobitne teší moje srdce. A tak nás Boh - ako spoločenstvo sestier - privádza aj na toto miesto, aby sme tu pracovali na Jeho česť a pre dobro ľudí, čím zároveň aj my samé v modlitbe a službe chceme posväcovať naše životy.

Posedenie a rozprávanie pri káve so sestrami bolo veľmi milé, cítila som sa pri nich veľmi dobre a veru sa mi od nich ani nechcelo odísť. Obidvom veľmi pekne ďakujem za rozhovor a zo srdca prajem, aby im ich bohumilá služba vždy prinášala pokoj, radosť i potešenie.

Monika Macuráková

Odpustová slávnosť vo Vyšných Hágoch

Pri príležitosti sviatku sv. Terézie z Lisieux bola 12. októbra 2014 vo Vyšných Hágoch odpustová slávnosť spojená s poďakovaním všetkým zamestnancom tamojšieho Národného ústavu tuberkulózy, pľúcnych chorôb a hrudníkovej chirurgie za ich namáhavú a obetavú prácu a ľudský prístup k pacientom. Svätú omšu s kňazmi tatranskej farnosti celebroid generálny vikár spíšskej diecézy Mons. Anton Tyrol.

Aj ja som bol niekoľkokrát hospitalizovaný v tejto liečebni, strávil som tam spolu asi päť mesiacov. Na liečenie prichádzame s nádejou, že nám pomôže v ťažkostiach, s vierou, že nám pomôže vyliečiť alebo aspoň zmierniť naše ochorenia. V čase choroby bývame často mrzutí a podráždení, a tak od pracovníkov, čo sa o nás starajú, očakávame aj porozumenie a láskavosť. Ako pacienti teda viac ako inokedy hľadáme nádej, vieru a lásku, preto sme počas liečenia vnímavejší aj pre duchovné stránky nášho života.

V rozhovore pred svätou omšou Mons. Tyrol povedal, že chorí

ľudia, ľudské utrpenie a všetko, čo je za tým, je privilegovanou témou kresťanského náboženstva, pretože Ježiš Kristus nás vykúpil práve svojím utrpením, svojou smrťou a zmŕtvychvstaním.

V homílii opísal hlavné body života sv. Terezy. Žila v ťažkom období, kedy sa zrodilo viacero svätcov, ktorých možno nazvať svätcami jednoduchosti. Už ako malé dieťa si uvedomila, že v živote nemôže len dostávať. Neskôr vo svojich dielach „Dejiny duše“ napísala, že odvtedy už vo svojom duchovnom živote kráčala iba od úspechu k úspechu.

Od detstva bola zvyknutá na meditácie o Bohu, o Ježišovi. Jej životopisci napísali, že Tereza a Ježiš sa na seba od malička pozerali a rozumeli si. Jej pozemský život trval iba 24 a pol roka, zomrela na tuberkulózu, možno preto sa stala patrónkou kaplnky vo Vyšných Hágoch.

Mons. Tyrol pokračoval, že život človeka možno rozdeliť na dve etapy. V tej prvej zápasí o svoj životný priestor, o zmysel svojho

života. O snahu darovať sa dobru, darovať sa Bohu. No a potom príde druhá etapa, ktorú dobre opísal sv. Pavol v Liste Galat'anom (nazýva sa aj Veľkým listom o kresťanskej slobode). Vysvetľuje vzťah medzi zákonom (židovským) a vierou v Ježiša Krista. „Mne žiť je Kristus a zomrieť mi je zisk.“ A toto poznanie je tá druhá etapa nášho života.

Chorý človek najprv zápasí o svoje zdravie, usiluje sa ho znova nadobudnúť - aj pomocou pracovníkov v zdravotníctve, ktorí robia obdivuhodné veci, za ktoré im patrí naše uznanie, naša vďaka. Ale vieme, že je tu ešte niečo viac - vyjasniť si svoju perspektívu života a primerane k tomu aj žiť. Záverom Mons. Tyrol poprial uzdravenie a skorý návrat domov prítomným pacientom.

Po skončení sv. omše mi jedna dlhoročná pracovníčka liečebne vo Vyšných Hágoch s dojatím povedala: „Toto bola najkrajšia odpustová sv. omša, na ktorej som kedy bola.“

Pavol Stano

Sv. omša na Symbolickom cintoríne

Bola sobota, 25. októbra, so svojim typickým hmlistým jesenným počasím. No tatranské doliny a štíty sa vďaka nádhornej inverzii kúpali v snečných lúčoch. Azda i preto, že na Symbolickom cintoríne pri Popradskom plese sa konala už tradičná pietna spomienka na obeť hôr. Zišlo sa tu mnoho ľudí, zblízka i ďaleka, príbuzných obetí alebo „len“ milovníkov Tatier. Z toho ľudského hladiska sme prišli uctiť si pamiatku a vzdať hold tým,

ktorí zahynuli v majestátnom, no niekedy žiaľ nevyspytateľnom prostredí hôr. Z toho duchovného hladiska sme sa zišli pomodliť sa za nich. A ako počas svätej omše spomenul vo svojej homílii i otec Andrej Legutky, hodnota ľudského života akoby bola v horách vyššia. Aj tento uplynulý rok nasadzovali záchranári svoje životy počas mnohých záchranných akcií, no i napriek ich maximálnemu úsiliu pribudlo na Symbolickom cintoríne dvanásť nových tabuliek

so štrnástimi menami obetí. Momentálne je tak v limbovom háji pod Ostrvou 343 tabuliek so 482 menami (Symbolický cintorín existuje od roku 1940). Celkovo Vysoké Tatry evidujú v kronike svojich obetí až 1157 osôb.

Nech im náš Pán dá večné odpočinutie a svetlo večné nech im svieti, nech odpočívajú v pokoji. Amen.

Peter Dziak

Nenáročná túra pre náročných turistov

V prvý deň prázdnin 30. októbra sa naša mládež s kaplánom Františkom vybrala na Batizovské pleso v nadmorskej výške 1884 m, s rozlohou 3,5 ha a hĺbkou 12 m. Náš štart bol v Hágoch, potom sme spoločne pokračovali k plesu. Postupne sa nám odkrýval nádherný pohľad na krásu Tatier. Pri plese sme si hneď vytiahli to, čo sme mali nabalené vo svojich vakoch, a tak posilnili svoje telo, aby sme mohli ísť ďalej. Čakala nás magistrála a smer Sliezsky dom. Tam sme si dali teplý čaj a niektorí aktívni účastníci, ako kaplán František, Martin a Daniel, vybehli na Dlhé pleso pod Poľským hrebeňom. Ostatní zdatní a nároční turisti sa pobrali domov. Chceme vyjadriť vďaka Bohu za nádhernú prírodu a za čas, ktorý sme mohli stráviť spolu v tento deň.

Mladi z Tatier

SKUTOČNÉ CELEBRITY

Pavol VI.

V náročnosti modernej doby, ktorú prežívame, je veľmi ťažké stáť na čele nejakého spoločenstva. O to viac na čele Katolíckej cirkvi, ktorá združuje ľudí zo všetkých kontinentov a národov. Je isté, že pápeži žijúci v posledných desaťročiach majú len dve možnosti. Alebo budú svätí, alebo... Ďakujem Bohu, že nám dáva takých úžasných pápežov, ktorých sme mali možnosť mnohí aj sami poznať. Svätých! Jedným z nich je Pavol VI. Je pravda, že pre nás Slovákov je to osoba dosť neznáma. Možno aj preto, že dlhý pontifikát Jána Pavla II. trochu „zatiel“ predchádzajúcich pápežov. O tom, že Pavol VI. bol svätcom, niet pochýb. Dnes máme možnosť všetci čerpať z bohatstva jeho myšlienok a rovnako z jeho „kontemplatívneho“ života.

Dňa 19. októbra 2014 pápež František vyhlásil Pavla VI. za blahoslaveného. Ďakujem Bohu za možnosť byť prítomný na Námestí sv. Petra, koncelebrovať sv. omšu s dvoma pápežmi (bol aj emeritný pápež Benedikt XVI.), pri ktorej bol ďalší - ktorého oni dobre poznali - blahorečený. Priznám sa, že osoba Pavla VI. bola aj pre mňa dosť neznáma, no počas blahorečenia som viac pochopil, aký to bol veľký človek, veľký pápež a veľký svätec. Bolo to veľmi silné...

Giovanni Battista Montini sa narodil 26. septembra 1897 v dedinke Concesio na severe Talianska, blízko mesta Brescia (región Lombardia). Bol žiakom jezuitov, navštevoval oratórium sv. Filipa Neriho v Brescii. Kňazskú vysviacku prijal 29. mája 1920. V ďalších rokoch pokračoval v Ríme v

štúdiách filozofie a civilného práva a v štúdiách cirkevného práva v Miláne. Po ukončení štúdií pracoval v roku 1923 na Nunciature vo Varšave a v roku 1924 na Štátnom sekretariáte vo Vatikáne. Bol cirkevným asistentom rímskeho združenia Talianskej katolíckej univerzitnej federácie (FUCI - Federazione Universitaria Cattolica Italiana), kde v rokoch 1925 - 1933 pôsobil ako národný asistent. V dvadsiatych a tridsiatych rokoch vykonal množstvo ciest z náboženských alebo kultúrnych dôvodov.

Počas svojej práce pri Svätej stolici, bol veľmi oceňovaný pápežmi Piom XI. a Piom XII. Dňa 13. decembra 1937 bol nominovaný za zástupcu Štátneho sekretára. V rokoch 1930 až 1937 vyučoval na Lateránskej univerzite históriu pápežskej diplomacie. V týchto rokoch diplomatickej služby sa snažil čo najviac venovať kňazskej službe a duchovnému vedeniu a rovnako vykonával službu lásky v okrajových rímskych štvrtiach a v spoločenstvách sv. Vincenta de Paul.

Počas druhej svetovej vojny sa staral o utečencov a o Židov a viedol Zvláštny vaticánsky informačný úrad. Po skončení vojny spolupracoval pre Talianske katolícke asociácie pracujúcich (ACLI - Associazioni Cattoliche lavoratori Italiani), angažoval sa tiež za vznik nových kresťanských politických hnutí a podporoval prvé kroky medzinárodných laických organizácií.

Dňa 29. novembra 1952 bol vymenovaný za štátneho podsekretára pre riadnu agendu. 1. novembra 1954 bol menovaný za arcibiskupa Milána a 12. decembra bol konsekrovaný za biskupa.

V rozsiahlej a zložitej diecéze sledoval nové cesty evanjelizácie kvôli veľmi silnejšej imigrácii a rozširovaniu materializmu a marxistickej ideológie, najmä vo svete pracujúcich. Deväť svojich pastierskych listov adresoval ambroziánom, dal podnet k postaveniu 123 nových kostolov a viedol najväčšiu mestskú misiu v katolíckom svete. Podnikol cesty do USA, Brazílie a do ambroziánskych misií v Afrike. Dňa 15. decembra 1958 bol pápežom Jánom XXIII. (s ktorým boli priatelia od roku 1925) povýšený na hodnosť kardinála. Aktívne sa zapojil do prípravných prác Druhého vaticánskeho koncilu a zúčastnil sa na veľkom cirkevnom zasadnutí.

Dňa 21. júna 1963 bol zvolený za pápeža a prijal meno Pavol VI. Napriek všetkým ťažkostiam doviedol do konca tri periódy koncilu, povzbudzujúc k otvoreniu sa Cirkvi modernému svetu s ohľadom na tradíciu a hľadajúc stále jednotu s cirkevnými otcami.

Začal prax apoštolských ciest, počas ktorých navštívil všetky kontinenty. Zvlášť treba spomenúť návštevu Svätej Zeme, kde sa udialo historické stretnutie pápeža s pravoslávny patriarchom Atenagorom. Ďalšie dôležité miesta ktoré navštívil boli: India a OSN (1965), Fatima a Turecko (1967), Kolumbia (1968), Ženeva a Uganda (1969), ďaleký východ, Austrália a Oceánia (1970). Rovnako vykonal množstvo ciest po Taliansku.

V roku 1964 vydal svoju prvú encykliku Ecclesiam Suam, v ktorej predstavuje metódu „dialógu spásy“ vo vnútri Cirkvi a Cirkvi so svetom. Ďalšie encykliky sú: *Mysterium fidei* o Eucharistii (1965); *Mense Maio* (1965) a *Christi Matri* (1966) pre vyprosenie pokoja vo svete od Márie; *Populorum progressio* o rozvoji ľudstva (1967); *Sacerdotalis caelibatus* o kňazskom celibáte (1967) a asi najznámejšou je encyklika *Humanae vitae* o manželstve a správnom spôsobe

regulovania pôrodnosti (1968).

Po ukončení Druhého vaticánskeho koncilu aplikoval do praxe jeho uzávery a pokračoval v reforme Cirkvi. Oslovoval obrovským umením prinášať pokoj, čo sa odrazilo v ustanovení svetového dňa pokoja. Veľmi trpel pre krízy, ktoré otriasali v tých rokoch Cirkvou. Odpovedal na ne odvážnym ohlasovaním viery, garantujúc správnosť učenia v období ideologických prevratov, o čom svedčí napr. rok viery 1967/68 zavŕšený slávnostnou sv. omšou na slávnosť sv. Petra a Pavla, pri ktorej predstavil komplexné vyznanie katolíckej viery *Credo del popolo di Dio*. Vynikal výnimočnou schopnosťou v zastávaní úlohy sprostredkovateľa na všetkých poliach. Bol múdry v rozhodnutiach, neústupný v podstatných princípoch a chápajúci ľudskej slabosti.

Svojimi rôznymi návštevami sveta pracujúcich a rovnako Apoštolským listom *Octogesima adveniens* (1971) ukazoval bdelú pozornosť a živú účasť Cirkvi na sociálnych problémoch. Srdečnou spoluúčasťou na utrpení chudobných hľadal nové cesty pre inkulturáciu viery (Apoštolská exhortácia *Evangelii nuntiandi*, 1975). Obraňoval hodnoty rodiny a života, proti rozvodom a potratom. Vzдорoval politickým a sociálnym napätiam, ktoré v niektorých národoch vrcholili obdobím terorizmu. Tu sa prejavil citlivými a presne cieleňými zásahmi ktoré otriasli celým svetom.

Bol to človek rezervovaného, pokorného a prívetivého charakteru, človek dôverujúcej, jasnej mysle, obdarený výnimočnou ľudskou citlivosťou. Človek hlbokkej spirituality - založenej na Sv. písme, cirkevných otcoch a mystikoch - prejavujúcej sa silnou vierou, nespútanou nádejou a každodennou láskou prežívanou v osobnej zdržanlivosti a striedmosti. Jeho modlitba,

zakorenená v Božom Slove, v liturgii a v adorácii Najsvätejšej sviatosti sa zakladala na Kristocentrizme, posilňovanom významným a príkladným uctievaním Panny Márie (Apoštolská exhortácia *Marialis cultus*, 1974).

Od začiatku svojej služby venoval veľkú pozornosť mladým, ukazujúc im, ale aj všetkým veriacim, radostné cesty viery (Apoštolská exhortácia *Gaudete in Domino*, 1975) a „civilizácie lásky“ (Svätý rok 1975).

Zomrel v Castel Gandolfo 6. augusta 1978 po krátkej chorobe, počas modlitby Otče náš. Predtým napísal diela *Myšlienka na smrť* a *Testament*, ktoré ostali majstrovským dielom spirituality a lásky k Cirkvi.

Patrik Taraj, bývalý kaplán

Santiago de Compostela

Legenda hovorí, že svetlo hviezdy viedlo pastiera na miesto s ostatkami sv. apoštola Jakuba Väčšieho (Staršieho). Bol rok 813 a na tomto poli hviezdy (pravdepodobne z lat. Campus Stellae) bola neskôr z úcty k apoštolovi postavená katedrála a miesto sa stalo základom dnešného pútnického mesta Santiago de Compostela (Sanctu Iacobi de Campus Stellae), cieľom miliónov pútnikov, ktorí absolvovali tzv. Cestu sv. Jakuba.

Či je legenda pravá a či sú v Santiagu skutočne pochované ostatky sv. Jakuba, nie je až také dôležité. Dôležitejšie je, že už viac ako tisíc rokov putujú tisíce ľudí každý rok do svätajakubského chrámu.

Čo je však nepochybné, je fakt, že dnešný patrón Španielska sv. Jakub vo vtedajšej Hispánii skutočne pôsobil. Podľa tradície sa

mu v Zaragoze zjavia Matka Božia. Po apoštolovej smrti sa vraj jeho apoštoli rozhodli pochovať svojho učiteľa práve v hispánskej zemi.

Cesta sv. Jakuba (Camino de Santiago) je púť, ktorá sa v posledných desaťročiach stáva stále viac populárnou. Aj medzi neveriacimi. V roku 2013 navštívilo Santiago de Compostela viac ako 215 tisíc pútnikov. Camino je totiž jednou z najznámejších pútí popri púti do Ríma a do Jeruzalema.

Camino však nie je len jedna cesta. V princípe môžete začať camino kdekolvek, vaše osobné camino môže začať u vás doma. Existuje však 12 ciest, ktoré sa za storočia akosi „vyšliapali“. Medzi najznámejšie patrí Francúzska cesta, ktorá vedie zo severovýchodu na západ cez Pyreneje až do Galície (z Paríža do Santiagu je dlhá cca. 1500 km), alebo Portugalská cesta z Lisabonu.

Pútnické chodníky v odľahlejších častiach Európy už zmizli pod zástavbou alebo zarástli, ale tie španielske sú stále veľmi populárne. Každých pár kilometrov sú tzv. albergues, pútnické hostely, vyhradené pre svätajakubských pútnikov. Ubytovať po náročnom dni sa v nich môžu iba tí, ktorí majú tzv. pas pútnika (credencial del peregrino) - malú brožúrku, plnú pečiatok z východiskového bodu a všetkých zastávok po ceste, či sú to albergues, kostoly, katedrály či iné zaujímavé miesta. Samotný pútnický pas je suvenírom neopísateľnej hodnoty - je encyklopédiou každého dňa na camine, každá pečiatka a dátum nesú v sebe množstvo spomienok.

Camino však nie je iba cesta. Ktosi raz povedal, že „Cesta je cieľ“, a v prípade svätajakubskej púte to platí mnohonásobne. Ak sa raz niekto rozhodne stráviť na ceste niekoľko týždňov či mesiacov, dosiahnutie katedrály v Santiagu je iba čerešničkou na torte. Deväťdesiadevät percent zážitku je skryté v putovaní. Takpovediac cestou-necestou: v prírode, malými dedinkami aj veľkými mestami, v údoliach aj po kopcoch, v pálivom slnku či pod náporom vetra a dažďa. Vždy svojím tempom stretávajú miestnych či spolupútnikov. Človek sa dostane to intímneho vzťahu s krajinou, pričom tá sa každým krokom nenávratne stráca v dialke. Môžete kráčať sám, ale nikdy ním nie ste. Každý deň sa začína a končí s viac-menej tou istou skupinou ľudí. Navzájom si neznámych, ale spojených tou istou myšlienkou. Po pár dňoch sa poznajú všetci a medzi sebou sa zdravia „Bon camino!“ (Dobrá cestu!).

Deň na camine začína s východom slnka a na každého pútnika čaká v priemere 20-30 kilometrov chôdze. Končí sa

obyčajne čoskoro po jeho západe, keďže únava je citelná a energiu treba šetriť. Čo sa odohrá medzi tým, je každého individuálnym príbehom. Mnohí sa pýtajú, čo je na camine také zaujímavé, keď človek iba kráča a kráča. Možno odpovedať okľukou: ľudstvo (nielen kresťania) putuje odjakživa. Putovali a putujú budhisti, hinduisti, židia, moslimovia a iní. Na putovaní asi niečo bude. Camino je zážitok, kde každý deň stretávate nových ľudí na novom mieste. Je to krížovatka priestoru, času a psycho-fyzického stavu každého pútnika. Samotná chôdza je iba akoby prostriedkom k dosiahnutiu tohto zážitku.

Mušľa, ktorá je jedným zo symbolov svätajakubskej púte,

funguje ako poznávacie znamenie či turistická značka na budovách, stromoch či na zemi. Jej tvar však symbolizuje samotnú púť: všetky cesty nakoniec vedú na jedno miesto. A týmto miestom je Katedrála v Santiagu de Compostela, pochádzajúca z 11. storočia. Každý deň na poludnie je v nej pútnická omša pre veriacich i neveriacich pútnikov. Camino by bez tejto záverečnej bodky nebolo úplné. Pre pútnikov je pripravená aj „podívaná“ v podobe obrovského kadidla, ktoré šesť asistentov rozkolíše tak, že sa hompáľa od stropu k stropu. Pôvodne slúžilo na prekrytie pachov pútnikov, tradícia sa však zachovala a botafumeiro (ako sa toto až stošesťdesiat kilové

kadidlo nazýva) sa rozkolisava každý deň pred (a nad) očami pútnikov. Keď sa dymiac dostáva do „nebeských“ výšok katedrály nad hlavami divákov, má priam magický, nadzemský charakter.

Hovorí sa, že každý pútnik by si mal pred caminom zvoliť nejaký cieľ. Či už má náboženský motív alebo ide len o túžbu prekonať sám seba, tento vnútorný smerovník pomáha dosiahnuť pocit naplnenia. Takýto pocit môže človeka sprevádzať po celý život. Certifikát, ktorý každý pútnik na záver v Santiagu dostane, je spomienkou a výzvou si camino zopakovať. Na camino nie je nikdy neskoro. Bon camino!

Matúš Macurák

Vianoce s pápežom Františkom

Čím sú Vianoce pre pápeža? „Stretnutím s Ježišom,“ priamočiara odpovedal pápež František v rozhovore pre denník La Stampa. „V Piatej knihe Mojžišovej čítame, že Boh kráča s nami, vedie nás za ruku ako otec svojho syna.“

To je na tom krásne. Vianoce sú stretnutím Boha so svojim ľudom. Je to útecha, tajomstvo útechy.“

Vianoce majú pre súčasného pápeža dvojnásobný význam. Okrem narodenia Ježiša Krista

si pripomína aj svoje zrodzenie v krste. Stalo sa tak 25. decembra 1936 v Bazilike Panny Márie Pomocnice v Buenos Aires (narodil sa 17.12.1936).

Zo srdca mu blahoželáme!

Príbehy a anekdoty o pápežoch

Jozef Ratzinger, Benedikt XVI.

Hovorí sa o ňom, že vojde do histórie ako prísne konzervatívny pápež. Je však známe, že držal krok s dobou, pretože sa stal prvým pápežom s vlastným kontom na sociálnej sieti twitter. Počas svojho pôsobenia otvoril niekoľko tém v oblasti ochrany životného prostredia. Lídrov najbohatších krajín sveta vyzval riešiť problém globálneho otepľovania a vo Vatikáne spustil prechod na obnoviteľné zdroje. Bol Benedikt XVI. skutočne prvým „zeleným“ pápežom? V každom prípade sa aj v jeho živote udialo veľa príhod a udalostí, ktoré len potvrdzujú, že život vo Vatikáne naozaj nie je bez humoru.

• Pripálené Máriine vrkoče

V katolíckej bavorskej provincii sa deti takmer samy od seba aj mimo školy a často hravou formou, ale s rešpektom zaoberali najrôznejšími náboženskými úkonmi. Charakteristickú epizódu o tom porozprával Jozef Ratzinger novinárovi Petrovi Seewaldovi. „V obci Hufschlag sme sa s veľkou zaniatenosťou hrali na kňazov. Malý oltár zostrojil ujo Benno, láskavé tety ušili alby, štólu a oltárne rúcha. V procesii k

detskému oltáru išli tri ratolesti od Ratzingerovcov a, mimochodom, stávalo sa, že mojej sestre Márii pri tom mierne obhoreli vlasy od sviečky.“

• „My sme pápeži!“

Volba Jozefa Ratzingera za nového duchovného vodcu pre celý svet s výše miliardou katolíkov vyvolala v Nemecku všeobecné patriotické zanietenie. Bulvárny plátok Bild sa 20. apríla 2005 postaral o nadšenie svojím titulkom „My sme pápeži“, akoby povolali kardináli v konkláve celý nemecký národ k vedeniu Cirkvi.

V Ratzingerovom rodisku v obci Marktl am Inn, ako píše pápežov životopisec, „boli ľudia na nohách“. Vlajky, objatia, slzy radosti. Aj tu sa zhromaždilo veľa občanov na ďakovnej svätej omši. Medzitým nariadil ministerský predseda Bavorska Edmund Stoiber, ktorý považoval voľbu Nemca a Bavora na pápežský stolec za historickú udalosť, aby na všetkých verejných budovách v spolkovéj krajine viali vlajky. Azda podľa motto: „Habemus Bavaricum!“

• Zaplat' Pánboh

Deň po uvedení do úradu pozval Benedikt XVI. svojich rodákov na stretnutie do vatikánskej audienčnej sály. Prekvapene im opisoval svoje emócie v konkláve, keď sa črtalo jeho zvolenie. „Keď som rozpoznal, že gilotína padá na mňa, chytali ma závraty... Úpenlivo som Pána poprosil: Nerob mi to, sú vhodnejší a mladší. Pán ma však očividne prepočul.“ Hlasný potlesk prerušil rozprávajúceho. Zaspievali si cirkevné piesne. A keď išiel pápež pomedzi dav, nanovo sa rozozvučalo skandovanie, tentoraz po nemecky: „Be-ne-dikt, Be-ne-dikt“. Pohnutý takou veľkou náklonnosťou, poďakoval sa Jozef Ratzinger typicky bavorským „Zaplat' pánboh!“

• Volant Ferrari pre toho, ktorý riadi kresťanstvo

Počas audiencie delegácie presláveného tvorca športových vozidiel Ferrari odovzdal šéf firmy Luca di Montezemolo okrem vysokého finančného daru pápežovi volant pretekárskeho auta Michaela Schumachera. Na Montezemolovu poznámku, že je to skutočne komplikovaný volant, odpovedal Benedikt, že viest' Cirkev je tiež zložitá. Na kurióznom darčeku bolo vyryté venovanie: „Volant majstra sveta vo formule jeden pre jeho svätosť Benedikta XVI., ktorý riadi kresťanstvo.“

• Sladký dar

Na záver obvyklej generálnej audiencie išiel Benedikt XVI. v otvorenom papamobile, zdraviac a žehnajúc, koridormi na preplnenom Námestí sv. Petra. Deň audiencie pripadol na výročie jeho pápežskej voľby, a tak „muž v bielom“ dostal niekoľko darov. Najkurióznější dar sa týkal jeho konička - hry na klavíri. Išlo o veľkú Sacherovu tortu v tvare piana.

(Z knihy *Pápeži humorne*, B. Hulsebusch, R. Rothmann) (emem)

Pomazanie chorých ako dar a posila

Vo Svätom Písme môžeme nájsť Ježišove slová: „Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí“ (Mt 9, 12).

Slovo choroba v nás vyvoláva rozličné pocity, ako je strach, napätie, úzkosť, pocit nechcenia jej za každú cenu. Choroba a utrpenie vždy patrili k najťažším problémom, ktoré človek zakúša v tomto živote. V tomto stave človek spoznáva svoju bezmocnosť, svoje obmedzenia a svoju konečnosť, ale človeku môže tiež pomáhať v dozrievaní: pomáha mu poznávať v živote nepodstatné a obracať sa k tomu, čo je dôležité. Takýto stav človeka veľmi často donúti hľadať Boha a navrátiť sa k nemu.

Je potrebné sprostredkovať chorému stretnutie s Kristom prostredníctvom modlitieb a sviatostí (sviatosť zmierenia, sviatosť pomazania chorých a Oltárnu sviatosť).

Sv. apoštol Jakub píše: „Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažu ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu ulaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu.“ (Jak 5, 14-15).

Sviatosť pomazania chorých už sa nenazýva a ani nechápe ako posledné pomazanie, ktoré sa v minulosti vysluhovalo len zomierajúcim, ale je určená chorým a starým ľuďom. Z tohto pohľadu môže človek prijať sviatosť pomazania chorých aj viac ráz v živote, dokonca aj opakovane počas tej istej choroby, ak sa zdravotný stav človeka zhorší alebo ak sa u starého človeka stupňuje slabosť. Chorí majú cítiť, že nie sú sami, ani zbytoční, ani na ťarchu, ale že ich utrpenie má význam, lebo svojimi obetami môžu spolupracovať na duchovnej obnove svojej rodiny, farnosti i Cirkvi. Hoci sa už dotýčny nemôže sponedať (je napr. v bezvedomí

alebo v umelom spánku), kňaz s ním vzbudí ľútosť, dá mu rozhrešenie a udelí mu absolúciu. Vyslúžením sviatosti pomazania chorých mu môže sprostredkovať osobitnú Božiu milosť - odpustenie hriechov, ak to chorý nemohol prijať vo sviatosti pokánia - ktorá pôsobí aj vtedy, ak sa táto sviatosť udeľuje človeku v bezvedomí.

V situácii bližšej sa smrti je dôležité aj sväté prijímanie, ktoré zomierajúci prijíma ako viatikum - pokrm na cestu do večnosti. Prijatie Eucharistie počas prechodu z pozemského do večného života má pre zomierajúceho osobitný význam, lebo z nej pramení nádej, že kto je Kristovo telo a pije jeho krv, obsiahne večný život a Pán

každého človeka a nevnučuje sa. Boh môže vo svojom milosrdenstve dať každému svoju milosť, preto je potrebné aj takému človekovi hovoriť modlitbu ľútosti (do ucha, ak je v bezvedomí), čo môže urobiť každý veriaci, nielen kňaz. Takto si zomierajúci môže napríklad v poslednej chvíli vzbudiť ľútosť, hoci len vo svojej myšli, a tak aj naším pričinením môže zomrieť zmierený s Bohom.

Túto sviatosť môžu prijať aj tí, ktorí žijú v habituálnom hriechu (napr. rozvedení a žijú v novom vzťahu), a sú v nebezpečnosti života. Ak je ich túžba zmieriť sa s Bohom aj napriek tomu, že prekážka trvá, kňaz má vyslúžiť sviatosti (sviatosť pokánia,

ho vzkriesi v posledný deň. Keď je už jasné, že dotýčny zomrel, vtedy kňaz nemôže vyslúžiť sviatosť pomazania chorých, ale ak nie je jasné, či človek je mŕtvy, vtedy kňaz vysluhuje sviatosť so slovami: ak si pri vedomí. Sviatosť pomazania chorých môže žiadať aj nepraktizujúci kresťan - ak si takýto človek želá vo chvíli smrti vyslúženie tejto sviatosti, alebo ak sa na odporúčenie svojho okolia nestavia proti nej. Sviatosť pomazania chorých Cirkve nevysluhuje iba tým, ktorí zatvrdilo odmietajú kňaza a vyslovene si neželajú vysluhovanie sviatostí v hodine smrti. Cirkev rešpektuje slobodné rozhodnutie

sviatosť pomazania, a sviatosť Eucharistie). Boh sa nás nepýta, prečo sme zhrešili, ale či chceme robiť pokánie, či chceme svoje hriechy ľutovať a či chceme Boha prijať do svojho života.

Pomazanie chorých je v prvom rade sviatosťou viery. Nemožno ho brať ako nejaký magický obrad, ktorý automaticky zaručuje chorému uzdravenie.

Máme dar, ktorý môžeme prijať a ktorý nám pomáha. Preto prichádzajme k Pánovi s vierou a veľkou túžbou a prijímajme jeho milosť, a tak sa dotýkajme Ježiša, lebo z neho vychádza uzdravujúca sila (porov. Lk 6, 19).

František Bebko, kaplán

Najväčšia výzva!

Pred nejakým časom som sa dostal k zaujímavému článku o udalostiach z 11. septembra 2001:

Dcéra evanjelizátora Billyho Grahama sa zúčastnila rozhovoru v programe „Early Show“ a moderátorka Jane Claysová sa jej spýtala: „Ako mohol Boh niečo také dopustiť?“ Anna Grahamová jej dala veľmi hlbokú a múdru odpoveď. Povedala: „Verím, že Boh je hlboko zarmútený tým, čo sa stalo, tak ako aj my, ale roky sme Bohu hovorili, aby odišiel z našich škôl, z našej vlády, z nášho života. A keďže je gentleman, verím, že sa potichu stiahol. Ako môžeme očakávať, že nás Boh požehná a ochráni, keď ho žiadame, aby nás nechal na pokoji?“

Myslím si, že sa to začalo, keď sa Madeline Murrayová - O'Harová (bola zavraždená, jej telo sa našlo nedávno) sťažovala, že nechce v školách žiadne modlitby, a my sme povedali OK. Potom niekto povedal, že by bolo lepšie, keby sa Biblia v školách nečítala... Biblia, ktorá hovorí, nezabiješ, nepokradneš, a miluj svojho blížneho ako seba samého. A my sme povedali OK.

Potom Dr. Benjamin Spock začal tvrdiť, že by sme nemali svoje deti trestať, keď sa zle správajú, lebo by sme tak mohli zraniť ich mladé osobnosti a narušiť ich sebaúctu (syn Dr. Spocka spáchal samovraždu), a my sme súhlasili: „Odborník určite vie, čo hovorí.“ Tak sme znovu povedali OK.

Potom niekto povedal učiteľom a riaditeľom, aby nevychovali naše deti, keď sa správajú zle. A riaditelia povedali, aby žiadny člen učiteľského zboru netrestal študentov, keď sa neprístoje správajú, lebo nechcú stratiť dobré meno a určite nechcú, aby ich zažalovali. (Medzi výchovou a mlátením, fackaním, ponížovaním a kopaním je veľký rozdiel.) A my sme povedali OK.

Potom niekto povedal: „Dovoľme našim dcéram, aby šli na potrat keď chcú, a nemusia o tom dokonca povedať ani svojim rodičom.“ A my sme povedali OK.

Potom nejaký múdry člen školskej rady povedal, že chlapci zostanú chlapcami a aj tak budú robiť, čo chcú, takže dajme našim synom toľko kondómov, koľko si len zažiadajú, aby si užili toľko zábavy, koľko len chcú, nemusíme pritom hovoriť ich rodičom, že ich dostali v škole. A my sme povedali OK.

Potom niekto z vyšších úradníkov povedal, že nezáleží na tom, čo robíme v súkromí, ak poctivo pracujeme. Zase sme súhlasili a povedali, že nám nezáleží na tom, čo človek robí v súkromí, vrátane prezidenta, ak máme prácu a naša ekonomika je v poriadku.

Potom niekto povedal: „Vydávajme časopisy s obrázkami nahých žien a nazvime to dobrým, realistickým ocenením krásy ženského tela.“ A my sme povedali OK.

Potom niekto posunul toto ocenenie ešte o krok ďalej a publikoval obrázky nahých detí. Ďalší krok urobil, keď ich sprístupnil na internete. A my sme povedali OK, odvolali sa predsa na slobodu prejavu.

Potom prišiel zábavný priemysel s tým, aby sme urobili televízne programy a natočili filmy, ktoré propagujú rúhanie, násilie a nezákonný sex. Povedali: „Nahrávajme hudbu, ktorá povzbudzuje ľudí k znásilňovaniu, drogám, vraždám a samovraždám a k preberaniu satanských vzorov.“ A my sme povedali: „Veď je to len zábava, nemá to žiadne negatívne vplyvy, aj tak to nikto neberie vážne, tak poďme na to.“

Teraz sa pýtame sami seba, prečo naše deti nemajú svedomie, prečo nerozoznávajú dobré od

zlého, a prečo pre nich nie je problémom zabiť cudzincov, svojich spolužiakov a samých seba.

Keby sme o tom dlhšie popremýšľali a pozreli sa hlbšie, možno by sme našli odpoveď. Myslím, že to má veľa do činenia s tým, že „ČLOVEK ŽNE, ČO ZASADIL“.

„Drahý Bože, prečo si nezachránil to malé dievčatko, ktoré zabil v triede?“

S pozdravom znepokojený študent

ODPOVEĎ ZNIE: „Drahý znepokojený študent, mám zakázané ísť do škôl.“

S pozdravom Boh

Je smiešne, ako ľahko ľudia zavrhnú Boha, a potom sa čudujú, prečo sa svet rúti do pekla.

Je smiešne, ako veríme všetkému, čo sa píše v novinách a spochybňujeme všetko, čo hovorí Biblia.

Je smiešne, ako chce ísť každý do neba s tým, že nemusí veriť, myslieť si, hovoriť alebo robiť to, čo prikazuje Biblia.

Je smiešne, že niekto povie: „Verím v Boha“, ale stále nasleduje Satana, ktorý, mimochodom, tiež „verí“ v Boha.

Je smiešne, ako rýchlo sme pripravení ľudí súdiť, ale sami nechceme byť súdení.

Je smiešne, ako môžeš poslať tisíce „vtipov“ emailom, ktoré sa budú rozširovať rýchlo ako oheň, keď však pošleš správy, ktoré hovoria o Bohu, ľudia si dvakrát premyslia, či ich pošlú ďalej.

Je smiešne, ako sa neslušné, nemravné, vulgárne a obscénne správy slobodne šíria kyberpriestorom, ale verejné diskusie o Bohu sú v školách a na pracoviskách potlačované.

Je smiešne, ako môže byť niekto v nedeľu zapálený pre

Krista, ale ostatné dni v týždni je neviditeľným kresťanom.

Aj v súvislosti s týmto článkom sa domnievam, že najväčšou výzvou súčasnej doby sa stáva rodina. Ešte nikdy v dejinách ľudstva nebola stabilita a posvätnosť rodiny atakovaná tak mnohostranným a globálnym spôsobom ako v súčasnosti. Záväzné spoločenstvo muža a ženy, ktorí v pokore objavujú svet toho druhého, navzájom si slúžia, a tak v láske spoluvytvárajú priestor nového života, nachádzajú zmysel vlastnej existencie a dávajú svetu

nádej. Rodina je skutočne „školou ľudskosti“ a či si to chceme alebo nechceme pripustiť, práve po takomto mieste lásky a ľudskosti, po skutočnom domove, každý z nás intuitívne túži. A vyzerá to tak, že práve na tomto poli sa odohrá zápas o budúcnosť ľudstva.

Rodina nie je ľudský výmysel. Je to Božia ustanovizeň a v nej je Boží zámer. Rodina je miestom pôsobenia Božej lásky a je cestou k Bohu. Nerozlučné a jedinečné spoločenstvo muža a ženy. To nie je jarmo, ale dar. V prevzatí zodpovednosti za spoločný život sa

z chlapca stáva muž a z dievčatka žena, každý svojim spôsobom. V rozdielnosti a vzájomnom plnení túžob a očakávaní toho druhého vytvárajú jednotu - spoločenstvo lásky.

Boh poslal svojho Syna na tento svet do rodiny. V prevzatí zodpovednosti za túto rodinu sa zo stolára stal svätý Jozef. S dôverou Panna Mária prijíma a uskutočňuje rozhodnutie Jozefa a vníma v ňom rozhodnutie Božie. Z milosti Božej chránená od hriechu, chránila pred hriechom a bola schopná v slobode sprevádzať a nasledovať svojho Syna až do konca jeho pozemských dní.

Zoči-voči úskaliam a zmätkom našej doby máme znovu možnosť zastaviť sa pri Svätej rodine, kontemplovať jej tajomstvo a čerpať z neho silu pre naše rodiny. Práve vo chvíľach krízy a ťažkostí našich rodín máme možnosť zakúsiť liečivý dotyk Svätej rodiny, čerpať silu a požehnanie, uznať vlastné zlyhania, ochotu znova vykročiť, odpustiť a prijať odpustenie. Práve vo sviatosti manželstva majú manželia istotu, že Ježiš Kristus je s nimi od chvíle ich súhlasu, až po ich smrť. Tejto sviatostnej láske možno dôverovať, pretože jej základ spočíva v Božej vernosti, ktorá je mocnejšia ako každá naša krehkosť.

S veľkou úctou pozývam všetkých statočných otcov a mamy, manželov s manželkami, nanovo rozjímať a kontemplovať Svätú rodinu k vianočnému betlehemu, čerpať povzbudenie vo chvíľach osamotenosti a odcudzenia na rorátne adventné sväté omše, prijať Božie požehnanie pri vianočnom spoločenstve s Ježišom Kristom na ďalšie vykročenie na cestu lásky.

Róbert Tokár, farár

Stretnutie s NÍM

Narodila som sa rodičom, ktorí nemali ideálne manželstvo a mali už jedno dieťa, môjho staršieho brata. Nebola som očakávaným dieťaťom. Môj otec už nechcel ďalšie dieťa, bol už predtým ženatý a mal dve zdravé dcéry. Takže po synovi, už pravdepodobne nečakal ďalšieho potomka. Moja mamka sa ma však nevzdala, a teda môžem dnes napísať môj príbeh.

Narodila som sa v roku 1987 a už o dva roky sme s mamkou a bratom utiekli od otca. Trvalo dosť dlho, kým sa súd rozhodol rozviesť mojich rodičov. Do opatery nás dostala mamka, mala zamestnanie, a my s bratom sme sa otca báli, čo asi zohľadnil súd. Otec bol alkoholik a bol agresívny k mamke. Ona nechcela dovoliť, aby to prešlo aj na nás a verím, že to bolo vtedy pre ňu veľmi ťažké.

Musím sa priznať, že v tom období si nepamätám, či sa mamka modlila. Veci, ktoré sa udiali, možno oslabili mamkinu vieru, ale už teraz viem, že „On“ pri nej stále bol a pomáhal jej. Zvládla vychovať mňa aj brata a nemôžem jej nič vyčítať, ani zazlievať. Môžem jej ďakovať, že počúvala svoje srdce a bojovala, aj keď bola na pokraji síl.

Keďže som nebola veľmi vedená ku viere, v druhom ročníku som sa rozhodla prestať chodiť na náboženskú výchovu, pretože som vedela o prvom svätom prijímaní. Lenže nepoznala som ho ako dôležitú sviatosť pre mňa, ale ako finančnú záťaž pre mamku, ktorá nemala financie na rozdávanie. Takže som sa viere vzdialila úplne. Musím povedať, že detstvo vnímam čiernejšie, akoby som chcela, ale bolo to súčasťou mojej cesty. Modlila som sa len „Anjeličku, môj strážničku“ a nevedela som, že existuje niekto, kto vo mňa a moje schopnosti verí. To bolo pre mňa v tých rokoch najťažšie.

Bola som presvedčená, že som na všetko sama, že ma nikto nemá rád, keďže som sa ani ja sama nemala rada. Podceňovala som sa, nechávala som sa urážať a vnútri som veľmi trpela. Dusila som svoje pocity a vytvárala som si v hlave tie najčiernejšie myšlienky. To by som dnes už neurobila.

Začala som veriť predstave, že tu nie som doslova potrebná. Nepoznala som lásku muža a ženy, keďže som vyrastala len s mamkou. Takže som nerozumela ani tomu, čo je pravá láska. Zoznámila som sa však s jedným chlapcom a začala som veriť v lásku. Všetko sa začalo meniť, ale dnes viem, že to nebola pravá láska. Bola to len náplast na moju zranenú dušu. Začala som sa správať neúctivo k sebe ako žene. Dnes to príde mnohým dievčatám ako bežná vec, ale je to také strašné. Odkaz pre mladé dievčatá: „Verte sebe a majte sa radi. Neverte tomu, že k tomu potrebujete hneď priateľa. Má to čas. Aj mne to niekedy znelo smiešne, a to som poznala iné prípady. Všetko príde čo má prísť, len majte otvorené srdce a nenechajte sa ovplyvniť okolím, ktoré sa niekam ponáhľa.“

Ja som sa začala ponáhľať a onedlho prišiel deň, kedy som spomalila. Vybrali sme sa s kamarátmi na výlet autom, po ceste späť kamarát nezvládol riadenie a vyleteli sme s cesty. Vraj sme sa niekoľkokrát otočili a zastavili sme až na múre rodinného domu. Všetci sme prežili a ja som skončila v nemocnici. Narazené rebrá, zlomená ruka - obe kosti, jedna otvorená zlomenina, modriny a mnoho tržných rán z rozbitého skla. Jazvy mám navždy. Po výpovedi na polícii som sa dozvedela, že chýbalo len pár centimetrov a bolo by ma rozpučilo do pol pásu medzi autom a domom, keďže som vypadla

po náraze z auta. Na druhý deň po autonehode, prišli priatelia a rodina do nemocnice. Bolo ich viac, okolo desať. Keď prišli na izbu a ja som sa na nich pozerala, cítila som, že ma majú radi a že nie som im ľahostajná. Bola som šťastná, cítila som svetlo a teplo v srdci, ale tomu, čo som pocítila, som porozumela až neskôr.

V tom období som mala za sebou prvý ročník na strednej škole a šla som do druhého. Mala som spolužiačku Zdenku, ktorá vyrastala vo veriacej rodine s oboma rodičmi - učiteľmi. Krásna duša. Ona sa ma opýtala: „Čo si urobila zle? Pretože pre niečo sa Ti to muselo stať.“

A vtedy som začala premýšľať a hodnotiť svoj život. Začala som písať o svojich pocitoch, už som ich v sebe nedusila. Viac som rozprávala a vnímala svoje pocity a myšlienky. Potom mi prišli do rúk nejaké knihy a ja som pomaly a isto porozumela, čo sa vlastne stalo. ON ma tak miluje a miloval aj vtedy, že musel niečo urobiť, aby som Ho konečne začala počúvať. Ďakujem Pane Bože.

Dnes mám skvelého manžela Martina, s ktorým sa modlím, a v Tatranskej Lomnici mám druhú rodinu. Na fare mi veľmi pomohol aj pán farár, keď mi povedal, že si mám odpustiť. To by mi samej ešte tak skoro asi nedošlo. Takže až po tejto vete a mojom zamyslení sa a odpustení si, si môžem povedať: „Rozumiem a verím si, pretože viem, že mi verí aj On, a že pre niečo tu som.“

Ďakujem všetkým krásnym dušiam, ktoré som počas doterajšej mojej cesty stretla a bolo ich mnoho, čo značí, že ma nikdy nenechal samu, len som sa na to nepozerala zo správneho uhla pohľadu.

Dagmar

Hodina navyše

Bolo dvadsiate prvé storočie a obyvatelia neba sa často sťažovali Pánu Bohu, že do neba prichádza čím ďalej tým menej modlitieb. Keďže to trvalo už dosť dlho, v nebi zasadla nebeská komisia, aby prešetřila príčinu. Rozhodli sa, že pošlú zástupcov neba na zem, aby to zistili. Vybrali piatich anjelov, ktorí sa vybrali na zem zistiť príčinu tejto pre nebo nemilej skutočnosti.

Prvý anjel pozoroval žiakov základných škôl. Neskoré vstávanie z postele, odchod do školy na poslednú chvíľu, po skončení vyučovania aktivita jedna za druhou, rôzne záujmové krúžky či šport, takže deti prichádzali domov až večer. Po večeri ešte televízia, trocha učenia, nekončiace posielanie esemesiek a potom už len únava a spánok a na modlitbu nezostal čas.

Druhý anjel prišiel medzi stredoškôľakov a vysokoškôľakov. Školské aktivity, prednášky, šport, návštevy rôznych klubov, večer televízia a hodiny na internete a na modlitbu nebol čas.

Tretí anjel zašiel medzi zamestnaných. Osem až desať hodín v práci, často bez obeda, ktorú nahradili litrami kávy, večer neskorý príchod domov. Chlapi skončili pri pive či televízii, ženy zase šli po práci do fitnesscentra, na kozmetiku či ku kaderničke, mnohé obliehali butiky s módnym šatstvom a po príchode domov nestíhali ani navariť večeru a na modlitbu zase nezostal čas.

Štvrtý anjel zašiel medzi dôchodcov. Malá čiastka z nich venovala modlitbe trocha času, ale väčšina vysedávala v kluboch pre dôchodcov, mnohí presedeli pri televízii celé hodiny a pozerali nekončiace seriály. Na modlitbu zostalo len veľmi málo času.

Piaty anjel nakukol do nemocníc a zistil, že v rukách niektorých chorých sa predsa našla nejaká modlitebná kniha, či ruženec, ale len čo sa im zdravotný stav trochu zlepšil, modlitebné pomôcky skončili v zásuvke stolíka, lebo bolo treba poklebetiť a nadviazať priateľstvá s ďalšími pacientmi a na modlitbu opäť nebol čas.

Všetci anjeli sa vrátili do neba a oznámili, čo zistili na zemi. V nebi boli všetci prekvapení, že príčinou nie je strata viery, ale nedostatok času.

Ale ako to vyriešiť? Po mnohých úvahách, debatách a návrhoch sa obrátili na Pána Boha s požiadavkou, aby venoval ľuďom jednu hodinu navyše. Ak je problémom ľudstva nedostatok času, hodina denne navyše by to mohla vyriešiť. Na prekvapenie všetkých Pán Boh súhlasil.

Na zemi ľudia čoskoro zistili, že majú hodinu času navyše a medzi ľuďmi zavládla veľká radosť. Na nebi sa tiež všetci veľmi tešili a očakávali oveľa viac modlitieb. No prešla dosť dlhá doba a modlitieb nepribúdalo. V nebi to nechápali, a tak nebo zase vyslalo poslov na zem, aby zistili príčinu. Poslovia zistili nasledovné:

Mládež tvrdila, že hodinu navyše treba využiť na zábavu.

Obchodníci tvrdili, že keď majú hodinu navyše, treba predĺžiť otváracie hodiny, aby boli vyššie tržby. Vo fabrikách uvítali hodinu navyše a donútili zamestnancov pracovať o hodinu dlhšie, aby výroba napredovala. Biskupi a kňazi sa síce snažili, aby veriaci využili túto hodinu na duchovné obohatenie, ale väčšina v parlamente odhlasovala, že cirkev sa nemá miešať do politiky a že každý si môže s voľným časom narábať ako chce. A tak mali skoro všetci nejaký dôvod, prečo nevenovať hodinu danú nebom na modlitbu.

Len jeden z anjelov zhodnotil, že malá skupina ľudí na zemi sa venovala modlitbe intenzívnejšie, ale tito si našli čas na modlitbu aj predtým.

Nebeská komisia teda opäť zasadla a vydala záverečný dokument:

Modlitba je vec lásky človeka voči Bohu a ľuďom. Dostatok či nedostatok času na modlitbu závisí jedine od úprimného a láskavého srdca človeka. Ak má človek dostatok lásky, čas na modlitbu si vždy nájde.

A tak sa opäť obrátili na Pána Boha, aby ľudstvu zrušil hodinu navyše, a on tak urobil.

pripravila Monika Macuráková

Dopraj si prepych modlitby

Takto nazval svoju knihu **Bill Hybels**. Začítajme do jeho myšlienok:

Vybuduj si modlitbou svoje srdce s nemenným Bohom. Boh môže. On môže všetko. On je ten istý včera, dnes aj zajtra.

Modli sa pravidelne, v skrytosti, úprimne a konkrétne. Ak niečo myslíš vážne, tak si nato vymedziš priestor. Ak je pre teba dôležitá modlitba, tak si na ňu nájdeš čas a utíšiš svet. Nesnaž sa bojovať proti rozptýleniu, pretože určite prehráš. Vyhní sa tomu, nájdí si svoju Getsemanskú záhradu. Modlitba nie je šport pre divákov, skús si nájsť tiché, obľúbené miesto k modlitbe a modli sa v skrytosti a pravidelne toto miesto navštevuj. Modli sa v čase, keď si najčulejší, či ráno, večer alebo počas dňa, a Pán sa ti odvdáči za dôslednosť.

Modli sa srdcom, Boh nechce, aby sme si pripravovali dojemné frázy. Nechce, aby sme vyslovovali slová skôr, ako sa nad nimi zamyslíme. Nemodli sa

ako autopilot a neboj sa vyliat' si pred Ním srdce. Skús sa úprimne rozprávať s Bohom. „Pane, dnes sa cítim takto... Prednávanom som rozmýšľal o tomto... Tejto veci sa obávam... Z tohto sa veľmi teším...“

Modlitba by mala obsahovať chválu (posväť sa meno tvoje), podriadenie (bud' vôľa tvoja), prosby (daj nám dnes), a odpustenie/vyznanie hriechov (a odpusť nám naše viny) a mala by byť zameraná na konkrétne veci a nebyť ako nákupný zoznam so stále sa opakujúcimi frázami. Niekedy sa skús zastaviť, vstúpiť do duše a začať rozmýšľať, či v nej niečo rastie alebo nie. Mením sa? Alebo stále stojím na rovnakom mieste?

Niekomu môže pomôcť písať modlitbu na papier, človeka to núti byť konkrétnejší lebo všeobecne veci nevyzerajú na papieri dobre. Keď to človek potom číta, vidí vyslyšané modlitby, a keď jeho viera kolíše, môže sa vrátiť k dôkazom, že Boh koná. Keď chcem byť v niečom dobrý, musím tomu venovať čas. Z nevyváženej

modlitby začneme mať pocit viny, ktorý vedie k strachu, neistote a v konečnom dôsledku sa prestaneme radšej modliť.

Skús zahrnúť do svojej modlitby adoráciu. Adorácia človeka očisťuje, niekoľkominútovým zvelebovaným Boha sa náš duch zjemňuje. Hriechy sa uč pomenovávať a nevyznávať ich hromadne, lebo potom neprecítiš bolesť, ktorú si zaslúžiš. Pri modlitbe rozdeľ svoje žiadosti podľa kategórií - napr. služba, ľudia, rodina, osobné potreby. Viera spočíva z hľadania na Boha, nie na vrch. Nestráňte príliš dlhý čas opisovaním vášho kopca Bohu.

Niekedy sa modlíme a nebo ostáva hluché. Čo potom? Keď je modlitba nevypočutá, je to z jedného z týchto troch dôvodov - 1. nesprávna prosba, 2. nesprávny čas, 3. ak je chyba v človeku.

Boh nie je automat, do ktorého musíme kopnúť, ak nedostávame hneď odpoveď. Boh sa oneskorí aj kvôli tomu, aby sme urobili pokroky vo svojich charakterových vlastnostiach, ako trpezlivosť, dôvera, vytrvalosť a odovzdanosť. Mnohokrát duchovný rast pochádza z bolesti, zranenia, boja, zmätku. Ak som prekážkou ja, tak buď sa nemodlím, alebo mam nevyznaný hriech, nevyriešený spor, som sebecký, bezcitný alebo moja viera je slabá. Ak nevediem dobrý život, Boh povie: „Predtým, ako ti splním tvoju prosbu, chcem, aby si dozrel. Zbav sa tohto hriechu, zmeň svoj postoj. Prestať s týmto zlovykom, zmier sa s týmto človekom, utíš svojho ducha.“

Prosme Boha, aby nás naučil modliť sa. Modlitba je základ krásneho vzťahu s Bohom. Žiť s Bohom bez modlitby je ako nerozprávať sa s najlepším kamarátom. Aký by to bol potom vzťah?

pripravila Monika Macuráková

Z vašich príspevkov

• Pozdravujem vás.

Včera som prišla na Vyšné Hágy a váš časopis ma už čakal. Prečítala som si ho jedným dúškom. V minulom čísle som bola nadšená „husiarkou“ a tešila sa, čo bude nasledovať. Veru ma nesklamala, príbeh s ovcami a baranom je excelentný!

Ale oceňujem aj ostatné články, je tam pekné vyznanie starobe či krásny príbeh o ruženci. Už teraz sa teším na ďalšie číslo. Pozdravujem celú redakciu.

Dagmar Janečková

• Milá redakcia,

chcem poďakovať za farský časopis Ratolesť. Čítam ho od prvého čísla. Máte tam veľmi pekné a zaujímavé články. Dojímavý je príbeh z Indie, napínavé príbehy z detstva na pokračovanie, o sile ruženca, o starobe, zapája sa aj mládež z farnosti, všetko sa dá čítať.

Prajem veľa nápadov aj síl, tiež Božej pomoci do tejto myslím, náročnej práce, ale táto farnosť naozaj potrebuje povzbudenie aj takouto formou.

Vďačná čitatelka Zuzana

• Vážená redakcia,

mám už 66 rokov, bývam v Poprade a som už na dôchodku. Chvála Pánu Bohu, ešte ma v práci zastihla éra počítačov, takže aj v mojom veku môžem komunikovať touto formou.

Bývam už sama, takže z času na čas, ak mi to zdravie dovolí, zájdem niekedy v nedeľu do Smokovca na nedeľnú sv. omšu. Tam som si kúpila aj vašu Ratolesť. Mám ich všetky tri a veľmi sa z nich teším. Chcem sa vám za ne poďakovať. Všetky mám prečítané a rada sa k nim vraciam.

Mňa ako staršiu osobu veľmi oslovujú povzbudivé články o starobe. Dobré sa čítajú. Páčia sa mi aj krásne príbehy napr. o dievčatku Katy v 2. čísle. Smutné i dojímavé, ale aj veľmi poučné. Kiež by si dnešné deti viac vážili svojich rodičov.

Pekná a dojemná bola reportáž z Indie, vďaka Bohu sa stále nájdu ľudia, ktorí pomáhajú núdzným ako dobrovoľníci.

No a v neposlednom rade chcem poďakovať za veľmi milé,

úsmevné i napínavé pokračovania spomienok z detstva.

Považujem za veľmi dobrý „ťah“, že kombinujete vážne témy a témy na zamyslenie s príbehmi, ktoré sú milé, humorné a oddychové.

Takto dostáva váš časopis „punc“ príťažlivosti.

Nech všetkým, ktorí pripravujú časopis pomáha a vašu prácu požehnáva Pán Boh.

Mária Sykorcová

• Pozdravujeme celú redakciu Vášho časopisu Ratolesť.

Aj keď nie sme Vaši farníci, Váš časopis čítame vďaka mojim návštevám Tatier a môjmu dobrému známemu, ktorý mi ho posielal.

Už som Vám raz dakoval v mene mojom a svojej manželky, za pekné príbehy zo Zamaguria.

Celej redakcii prajeme pokoj a radosť pri tvorení časopisu

Ján Kováč s manželkou

Viera je láska

Moja milovaná babička bola múdra, láskavá a trpezlivá. Pripomínala mi babičku od Boženy Němcovej. Jej múdrosť vychádzala z jej vnútra. Na každú otázku mala odpoveď. Obdivovala som na nej jej úprimný vzťah k Bohu. Za všetko mu dakovala. Za každý prežitý deň, za každý radostný okamih v jej živote. V určitom období sa mi nepáčilo moje krstné meno a na moje prečo mi babka dala odpoveď: „Viera je Tvoje meno, ale viera v inom ponímaní

je veľký dar od Pána Boha. Šťastní sú ľudia, ktorí ho dostali. Mať vieru znamená, že si nás dobrotivý Pán Boh vybral, aby sme v jeho mene šírili lásku, dobro a pokoj. Viera je láska. Život bez lásky je smutný a nenaplnený. Láska je cit, ktorý treba pestovať a starať sa oň. Polievať ho ako kvet, inak zvädne. Ak žijeme s láskou, naše srdce spieva a to vidno aj na našej tvári. Šťastný človek šíri okolo seba radosť. Nešťastný rozsieva okolo seba zlo. Pri spokojnom

človeku sa ľudia cítia dobre. Z dobrého srdca ide výzva do srdca iného človeka a začnú spievať. A spev dvoch srdc, to už je taký malý orchester radosti. Pestuj si svoju vieru v srdci. Hľadaj pokoj v duši, hrdo nos svoje meno. Ďakuj Bohu, že si ťa vybral.“ Tieto slová ma natolko potešili, že som nikdy viac nezapochybovala a nezaprela svoje meno. Vďaka mojej múdrej a láskavej babke.

Viera Novobilská

Svätý Mikuláš

*Vonku sniežik tíško padá, za humnami zora sadá.
Do okna sa rýchlo okrádam, zbadám ho a či nezbadám?
Kde si svätý Mikuláš? Neobídi domček náš!
Čižmičky mám nachystané, nepočijem niekde sane?
Sestričke som pomáhal aj otecka poslúchal.
Celý deň som dobrý bol, doma smetí vyniesol.
Na sladkosti sa už teším, ošetky deti vždy potešíš.
Čokoládku by som chcel, rýmovačku vymyslel.
Prídi svätý Mikuláš!*

Nakreslila Martinka Zámečniková (1. roč.)

Keď pečú deti

Prinášame recept na vianočné potešenie pre deti, ktoré chcú urobiť radosť svojim rodičom, hlavne mamičkám. Zvládnete ho všetci, pochutíte si a niečo zostane aj na vianočný stôl:

• GULKY RAFAELO

Potrebuje: 1 balík sušeného mlieka (250g), 1 ks Hery (250 g), 100 g práškového cukru, 1 veľký balík piškót (240 g), 1 dcl teplej vody, kokosovú múčku a papierové košíčky.

Postup: Na mlynčeku na orechy si zomelieme celý balík piškót, cca 8-10 kúskov je povolené zjesť počas mletia. Zomleté piškóty dáme do hlbokej misy. Pridáme celý balík sušeného mlieka. Pridáme zmáknutú Heru, práškový cukor a 1 dcl teplej vody. Ruky si poriadne umyjeme, rukávy vyhrnieme a poďme do roboty. Miešame a snažíme sa v mise zo všetkých ingrediencií urobiť guľu. Prsty nie je zakázané olizovať, ale neodporúča sa veľa, aby sa nám podarilo urobiť aj gulky. Keď už cesto vyzerá ako dobre spracovaná guľa, umyjeme si ruky v teplej vode (v teplej preto, lebo ich budeme mať poriadne mastné). Po dobre urobenej práci si môžeme urobiť maličkú pauzu, povystierať si chrbát, prípadne si dať šálku čaju. Po malom odpočinku pokračujeme: do menšej misy si nasypeme kokosovú múčku, tak zo dve, zo tri hrste. Na väčšiu tácku si porozkladáme papierové košíčky. Čistými rukami sa snažíme z veľkej gule odoberať malé kúsky a vytvarovať z nich malé gulky, ktoré potom „vygulkáme“ v mise s kokosom, aby vyzerali, že sú naozaj kokosové. Kokosom nešetříme, podľa potreby ešte prisympeme do misy. Cesto môžeme ochutnávať, je vynikajúce, ale pozor! nebezpečne rýchlo sa míňa. Kokosové gulky potom dávame do pripravených košíčkov. Z cesta sa dá urobiť aj 60 guliek, no všetko záleží aj od miery ochutnávania počas práce.

Veselú prípravu a dobrú chuť!

Vianočný blázon

V jednej krajine na Východe žil pred dvetisíc rokmi mladý blázon. Ako každý blázon sníval aj on o tom, že raz bude múdrom. Miloval hviezdy. Nikdy ho neunavilo pozorovať ich. A tak sa stalo, že jednej noci objavili novú hviezdu len králi Gašpar, Melichar a Baltazar, ale aj tento blázon. „Tá nová hviezda je jasnejšia ako tie ostatné,“ myslel si. „To bude tá kráľovská hviezda - narodil sa nový kráľ! Chcem mu ponúknuť svoje služby. Však ak je to kráľ, bude určite potrebovať nejakého blázna. Vydám sa na cestu a budem ho hľadať. Hviezda ma povedie.“ Dlhو premýšľal, čo by mohol novému kráľovi priniesť ako dar. Avšak okrem svojej bláznovskej kapucne, zvonkohry a jednej kvetiny nemal nič, čo by mohol darovať. A tak sa z domova vydal na cestu. Prvú noc ho hviezda priviedla do chudobnej chalúčky. Tam našiel dieťa, ktoré bolo chromé. Plakalo, pretože sa

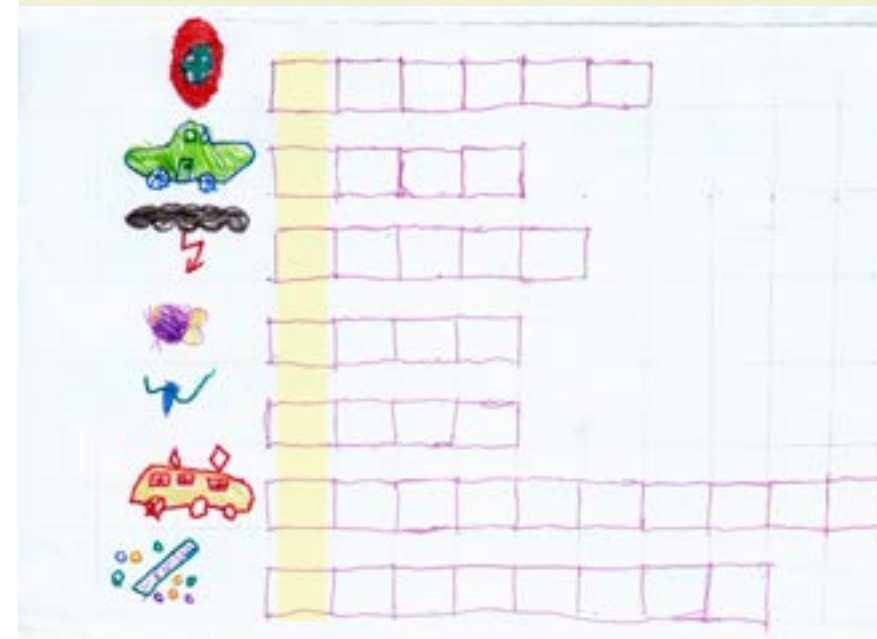
nemohlo hrať s ostatnými deťmi. „Ach,“ pomyslel si blázon, „dám tomuto dieťaťu svoju bláznovskú kapucňu. Potrebuje ju viac ako kráľ.“ Dieťa si bláznovskú kapucňu nasadilo na hlavu a šťastne sa rozosmialo. To bláznovi miesto poďakovania úplne stačilo. Druhú noc ho hviezda zaviedla do krásneho paláca. Tam našiel dieťa, ktoré bolo slepé. Plakalo, pretože sa nemohlo hrať s ostatnými deťmi. „Ach,“ pomyslel si blázon, „dám tomuto dieťaťu svoju zvonkohru. Potrebuje ju viac ako kráľ.“

Dieťa zvonkohru radostne rozohralo a šťastne sa rozosmialo. To bláznovi ako prejav vďaky úplne stačilo. Tretiu noc ho hviezda zaviedla do zámku. Tam našiel dieťa, ktoré bolo hluché. Plakalo, pretože sa nemohlo hrať s ostatnými deťmi, keďže ich nepočulo. „Ach,“ pomyslel si blázon, „dám tomuto dieťaťu svoju kvetinku. Potrebuje ju viac ako kráľ.“ Dieťa si kvetinku

zobralo a šťastne sa rozosmialo. To blázna veľmi potešilo. Teraz mu už nič neostalo, čo by mohol kráľovi darovať. „Bude lepšie, keď sa vrátim,“ pomyslel si blázon. Ale keď sa pozrel na oblohu, hviezda stála na jednom mieste a žiarila veľmi jasne, jasnejšie ako kedykoľvek predtým. A v tom uvidel cestu k nejakej maštali, ktorá vyžarovala veľké svetlo. I pobral sa tam. Pred maštalou stretol troch kráľov a zástup pastierov, aj oni hľadali nového kráľa. Ten ležal v maštali v jasliach - malé, bezbranné dieťa. Mária, ktorá chcela práve na slamu prestrieť čisté plienky, sa bezradne pozerala a hľadala pomoc. Nevedela, kam by položila dieťa. Jozef práve krmil osla a všetci ostatní mali plné ruky darov. Traja králi doniesli zlato, kadidlo a myrhu, pastieri vlnu, mlieko a chlieb. Len blázon tu stál s prázdnyimi rukami. Mária, plná dôvery, položila teda malé dieťa do jeho náruče. Tak našiel Kráľa, ktorému chcel v budúcnosti slúžiť. A tiež sa presvedčil, že svoju bláznovskú kapucňu, zvonkohru a kvetinu rozdal deťom, aby mal miesto pre Dieťa, ktoré mu teraz svojim úsmevom darovalo múdrosť, po ktorej tak túžil.

VIANOCE

Vianoce sú, keď sme spolu,
keď rodina sadá k stolu.
Mamka, ocko, detičky,
dedkovia a babičky.
Vianoce sú od Ježiška,
dal nám lásku do srdiečka.
Bolo jej dost, dostal každý,
rozdelil ju raz a navždy.
Medzi ľudí, kvietocky,
zvieratká aj včeličky.
Kúsok lásky zo srdiečka,
ukry aj ty do balíčka.

Nakreslila Zuzka Kúkolová (1. roč.)

Po správnom vyplnení tajničky spoznáš meno anjela Križovku vystrihni a dones na sv. omšu pre deti 9. januára o 17.00 na ktorej bude vyžrebovanie výhercov súťaže.

Program podujatí a sv. omši

• Rorátne sväté omše

utorok 2.12. a 9.12.2014 a štvrtok 4.12. a 11.12.2014 - kostol Nový Smokovec, 6.15 hod.
streda 3.12. a 10.12.2014 - kostol Tatranská Lomnica, 6.15 hod.

• Pondelok 8. 12. 2014

odpuštová svätá omša, slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny Márie - kostol Starý Smokovec, 17.00 hod.

• Nedeľa 28. 12. 2014

jasličková pobožnosť - kostol Nový Smokovec, 18.00 hod.

• Utorok 30. 12. 2014

vianočný koncert - Svetlo prežiarilo tmu, - kostol Nový Smokovec, 18.30 hod.

• Štvrtok 1. 1. 2015

Beh pre Ježiša - štart od fary o 14.00 hod.

• Streda 24. 12. 2014

Nový Smokovec	8.00
Dolný Smokovec	22.30
Štrbské Pleso	21.00
Nový Smokovec	24.00 polnočná
Tatranská Lomnica	24.00 polnočná

• Piatok 26. 12. 2014 (Sviatok sv. Štefana)

Nový Smokovec	8.00; 10.00; 17.00
Tatranská Lomnica	10.30
Vyšné Hágy	10.00
Dolný Smokovec	9.00
Štrbské Pleso	8.30

• Štvrtok 25. 12. 2014 (Narodenie Pána)

Nový Smokovec	8.00; 10.00; 17.00
Tatranská Lomnica	10.30
Vyšné Hágy	10.00
Dolný Smokovec	9.00
Štrbské Pleso	8.30

• Streda 31. 12. 2014 (koniec občianskeho roka)

Nový Smokovec	17.00; 23.30 (Euch. poklona a požehnanie)
Tatranská Lomnica	18.00
Štrbské Pleso	18.00

• Štvrtok 1. 1. 2015 (Slávnosť Panny Márie Bohorodičky)

Nový Smokovec	8.00; 10.00; 17.00
Tatranská Lomnica	10.30
Vyšné Hágy	10.00
Dolný Smokovec	9.00
Štrbské Pleso	8.30

• Vysluhovanie sviatosti pokánia 20. 12. 2014

Štrbské Pleso	14.30 – 15.00
Vyšné Hágy	15.30 – 16.30
Tatranská Polianka	14.30 – 15.00
Nový Smokovec	16.00 – 17.00
Dolný Smokovec	16.00 – 16.45
Tatranská Lomnica	17.00 – 18.00

• Z našich radov odišli k Pánov:

Soňa Juríková (Nová Lesná)
Ján Simčák (Tatranská Štrba)
Ľudmila Navalanská (Tatranské Matliare)
Júlia Neupauerová (Starý Smokovec)
Margita Sopková (Dolný Smokovec)

Štatistika

• Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Andrej Žuža (Gerlachov)
Linda Vargová (Dolný Smokovec)
Jakub Demko (Poprad)
Tomáš Tatranský (Poprad)
Emma Chovanová (Nový Smokovec)
Natália Maláková (Tatranská Lomnica)
Jakub Schönwiesner (Poprad)
Laura Harnišová (Veľká Lomnica)
Tamara Katarína Šimková (Horný Smokovec)
Sára Matejová (Stará Lesná)
Júlia Sabová (Hranovnica)
Lukáš Peták (Poprad)

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Viera Novobilská. Zástupkyňa šéfredaktorky Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, PaedDr. František Bebko, PhD; Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec. e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Náklad: 450 ks. Nepredajné. Obálka: Dagmar Vaščúrová. Ostatné foto internet a archív redakcie.